

Medeia bosszúja a Városháza udvarán

Fáy Miklós írása
a NÉPSZAVÁNAK

„Belehalok a gyönyörűségbe” Medeia modja ezt *Udvaros Dorottya* hangján *Georg Benda* melodramájában. De mondhatná a közönség is, mert a Fesztiválzenekar által előadott, *Jeles András* rendezte mű kitűnően sikerült. Pontos munka: okos, egyszerű és szinte a nyersességig erős. Kevés eszközt használ, ezért minden jel roskadozik a jelentések súlya alatt. Udvaros fekete ruhában, estélyi frizurájának néhány fürtjét megbontó Medeia-hajjal ül a színpadon. Lábán nincs cipő, térde közé vörösre világított üstdobot szorít. Lefelé beszél, rámonologizál a kifeszített bőrre. Ha máshoz szól, főlegyeneseedik. Ha az alvilág isteneit hívja segítségül, belebeszél a hangszerbe, le-

meztelenített karján feszülnek csontok, inak, izmok. Sérített asszony, hervadó anya áll bosszút a hűtlen férfin.

Borzasztóan szép a szöveg, amit mond, *Friedrich Wilhelm Gotter* szavai, *Eörsi István* fordításában. Udvaros sikolt, nyög, kéjeleg, tombol. Mellette fegyelmezetten tiszta Benda zenéje. Nincs közöttük ellentét, sőt a színész a szavak ritmusában is alkalmazkodik a zenéhez. Ugyanazt mondják, csak másképp.

Medeia az ismert módon áll bosszút. Megöli Iaszón gyermekeit. Megöli saját gyermekeit, hiszen ő szülte azokat hűtlenné vált férjének. Pieta. Az anya ül, ölében azonban nem halott fia, hanem egy üstdob. A gyermekeket Iaszón hozza. Kiteríti a kis holttesteket az erkélyre, és magába dőfi törét. Sötétség. Világosság. Taps.